

„Кога се тиче како живе приче“, Дејан Алексић
Мене се тиче...

Док сам читал књигу Дејана Алексића „Кога се тиче како живе приче“ у мени је на свакој страници расло интересовање за приче и догађаје у њој. Схватила сам да је писац желео да нам приближи однос између књига и прича које се у њој налазе, удахњујући свакој причи живот.

Свака књига је једна особа. Једна књига се на пример жалила на вука из њене приче који има буве, а она је била у отменом друштву (са књигама које имају финије ликове), друга се, пак, жалила на своје кијање, трећа на алергију, четврта на знаке интерпункције и тако редом. Углавном, све оне нису биле задовољне собом, па су самоиницијативно уносиле промене. Тако је књига која је имала проблем са вуком и бувама, узела прашак против бува и решила свој проблем. Вук је напустио њене странице.

Неке приче је поправљао и сам писац... За неке „књишке проблеме“ решење сам тражила и ја сама.

Овом књигом нам је писац дочарао свет књига и њихов живот када склопимо корице. Сада се увек запитам када прочитам неку књигу да ли је она упознала неку другу књигу и неке друге ликове. Запитам се да ли је та књига била фина и љубазна према свом писцу, па ми онда и читање буде интересантније.

Замислите се и запитајте и ви над сваком књигом коју читате!